

Những ván cờ caro

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bào cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

An biết, Huy cũng có vẻ thích thích mình. Nhưng để an toàn thì tốt nhất vẫn nên dừng ở mức tình bạn.

Giờ đây, khi lật lại cuốn nhật kí, An đột nhiên giật mình khi phát hiện ra một sự thực. đó là... gần như hầu hết các trang giấy đều được kể về Huy-cậu bạn cùng bàn. Ngồi lật từng trang, từng trang, An mỉm cười lặng lẽ. Trong đầu miên man nghĩ về Huy. Những kỉ niệm ủa về trong đầu, những kỉ niệm được An tỉ mỉ ghi chép từng chữ một trên cuốn lưu bút.

Huy - cậu bạn cùng bàn, phải nói thêm một lần nữa đó là cậu bạn cùng bàn. Theo lẽ chung thì phải hỗ trợ nhau trong những lúc khó khăn, nhất là trong những bài kiểm tra. Vậy mà, cậu dám phớt lờ ánh mắt cầu cứu của An trong các bài kiểm tra môn tự nhiên. Đã thế, An cũng phớt lờ luôn cậu ta trong các môn xã hội, nhất là tiếng anh. Thế mà ngay từ ngày đầu chân ướt chân ráo vào lớp, cậu đã dám ti toe nói tiếng Anh nặng xì y như người nước ngoài chính cống ấy. Những kỉ niệm ngày đầu vào lớp học cứ miên man ủa về trong lúc An ngồi vô thức...

Năm 11, các lớp xáo trộn toàn bộ. Cư dân lớp 10A2 - tức lớp cũ của An tập trung tại khu vực ngay cửa ra vào. Lí do là chỗ đó thoáng mát, lại có luống hoa ngát hương, lúc nào cũng rực rỡ sắc màu, cách lớp An một lối đi chỉ rộng chừng 5m. Nơi đó phong cảnh hữu tình phải biết. Gần ngay đó là hàng liễu rủ, đỏ chót những dải hoa đuống đưa theo gió. Với con mắt thẩm mĩ của mình, cùng sự tư vấn của những người đi trước, những cư dân lớp An tập kích tại địa điểm này. Thế rồi, bỗng xuất hiện một tên lạc loài trong tiểu đội cũ, đó chính là Huy. Cậu bạn vào lớp muộn và chỉ duy nhất bàn An là 3 người, còn lại đều 4 người cả. cậu ta cười toe rồi tiến vào chỗ ngồi cùng bàn với An ngay tại đầu bàn bên kia. Đúng là định mệnh trở trêu, cô chuyển cậu ta vào trong. Vậy là hai người chỉ cách nhau một người – Dương.

Những ngày đầu, chủ yếu là lớp ngồi chơi. Các giáo viên giảng về cơ cấu sách vở, cách dạy, yêu cầu với học sinh để học sinh nắm bắt. Giờ ra chơi rảnh

rồi, An và Dương lôi giấy cũ của năm học trước ra đánh caro. Huy xen vào:

- Cho mình chơi với!

Dương bảo:

- Cậu có biết An là “siêu siêu cao thủ caro” không? Cậu chơi là thua chắc!

Huy cười:

- Oh! Me too. Nếu An thua thì sao?

An im lặng nãy giờ bỗng cất tiếng:

- Được! Chơi thử xem nào. Nếu cậu thắng, tôi bỏ nghề luôn.

An trong bụng tức anh ách. Anh chàng này vô duyên cỡ tệt. Ngồi giữa một tiểu đội (lớp 10A2 cũ) mà vẫn tự nhiên như thường. Lại còn chưa chi đã bày đặt tiếng Anh tiếng iếc nữa chứ. Hừ, để xem ai hơn ai!

- À! Mà ai 5 con trước là thắng phải không? – Huy hỏi.

Vốn ghét anh chàng, mọi sơ hở đều bị An lôi ra mắng:

- Thế mà cũng phải hỏi! Lại dám bảo ” me too” nữa chứ. Nổ vừa thôi ông, coi chừng banh xác đó.

Huy chỉ cười, một điệu cười nham hiểm (theo An nhận xét là vậy). Ván caro được mọi người đổ xô đến xem, vì An đã tuyên bố nếu thua sẽ giải nghệ mà. Đây sẽ là trận chiến “đỉnh của đỉnh” luôn. Huy đánh trước, An nhân cơ hội mắng một câu:

- Con trai gì mà không biết “Lady First” là gì vậy?

Huy chỉ cười. An chuẩn bị thắng thì Huy reo lên:

- Tớ thắng rồi!

Mọi người (cả An nữa) ngơ ngác hỏi: Thắng đâu? Chỗ nào mà thắng?

- Thì đây! 5 con trước rồi còn gì?
- Ơ.... Ơ... ơ... - An ngỡ ngàng rồi tiếp - Nhưng đâu phải thế?
- Cậu chỉ bảo ai 5 con trước thì thắng chứ có phải thắng hàng đâu.
- Nhưng luật là thế mà.
- Nhưng lúc giao kèo cậu chỉ nói vậy thôi thì tớ thắng rồi.
- Cậu... cậu... - Mặt An đỏ ửng lên.

Chưa bao giờ An tức giận như vậy. Lần đầu trong đời bị kẻ khác dắt mũi mà không biết. Mọi người xung quanh cùng cười ồ lên rồi lao xao bàn tán. Có người thì nói An đúng, có người thì nói Huy cũng đúng chứ bộ. Và tất cả được ngưng lại khi có tiếng chuông reo vào lớp. Những bức bối, tất nhiên, được trút lên đầu Dương.

Nhưng từ đó, An và Huy hay nói chuyện với nhau hơn. Vấn đề bàn luận chủ yếu là học tập vì An học rất tốt các môn xã hội, mà Huy thì hơi bi đỉnh về tự nhiên. Nhưng gần một nửa những lần nói chuyện là xoay quanh ván caro đầu năm. Ai cũng khư khư giữ quan điểm của mình, không ai chịu ai. Kết thúc luôn là cái mặt cười nhảu nhó như khi của hai đứa vì những lí lẽ “ngớ ngẩn” mà hai đứa đưa ra.

Thời gian qua đi, càng lúc An càng thích nói chuyện với Huy hơn. Đôi khi, chẳng có vấn đề gì để bắt chuyện, An lại lôi chuyện cũ ra tranh luận. Lúc nào Huy cũng hào hứng tranh luận lại. Thế là lại cãi nhau ỏm củ tỏi lên. Kết quả cũng như mọi lần, như các bạn đã biết đấy. An thấy mình cũng vô duyên tệ khi một câu chuyện cũ rích mà cứ thích lôi ra nhai đi nhai lại đến phát nhàm. Nhưng biết sao được. Những lần cãi vã với tần suất dày đặc đã khiến An có những cảm giác khác trong lòng. Thú thật là không nói chuyện thật sự rất nhớ. Mặc dù vậy, An vẫn rất ghét Huy, vì cậu ta dám dắt mũi An. Có lẽ, nó tỉ lệ thuận với sự rung rinh với Huy. Càng ghét, An càng nghĩ nhiều về Huy, để rồi lại càng thích hơn. Đôi khi lí lẽ của con tim cũng thật mâu thuẫn.

Một hôm, chính xác là sau hai tháng học, Huy trình trọng tuyên bố một cách đáng sợ:

- Cậu muốn phục thù phải không? Vậy thì đánh nào. Cậu ra luật đi!

An sung sướng ra mặt. Bấy lâu nay phải “Rửa tay gác kiếm” làm An khó chịu lắm rồi:

- Ủ! 5 con, nằm trên một đường thẳng.

- Còn gì không?

An vuốt vuốt mái tóc (đây là thói quen khi An mất tự tin hay lưỡng lự điều gì đó) rồi buông một câu chắc nịch: “Hết rồi”. Ván đấu lần này thu hút khá đông người. Huy trịnh trọng:

- Lady first!

- Cũng biết “lady first” cơ đấy. Tớ tưởng trong đầu cậu không có khái niệm này - An tranh thủ xia xói Huy một câu. Có lẽ đó đã thành một thông lệ trong các cuộc nói chuyện của hai đứa.

- Cũng nhờ cậu đào tạo mà ra đó. - Huy cười.

Lòng An rộn lên sung sướng. Câu nói đó có được coi là lời khen không nhỉ? An thì vui lắm. An mím chặt môi cười nhẹ để không biểu lộ ra nụ cười của mình. Nhưng không để cảm giác vui sướng lấn át lý trí được, nhất định phải phục thù mới được. Tự nhủ trong lòng như vậy, An chú tâm vào ván cờ. Thật lạ khi 4 con của cậu ta bị An đánh vào chính giữa, tức là mỗi bên 2 con, mà cậu ta vẫn tiếp tục nối tiếp ra. Âm mưu gì đây? An không thể biết được. Khi con thứ 6 của An được đánh lên mặt giấy, Huy buông bút và thản nhiên nói:

- Cậu lại để tớ thắng rồi!

Cả lớp (có cả An) lại một dịp nhao nhao hỏi:

- Thắng đâu? Chỗ nào mà thắng?

- Thì 5 con đây nè, nằm trên một đường thẳng. - Huy giải thích

An đơ mắt 5s, lắp bắp hỏi:

- Nhưng nó cách nhau mà?

- Tớ đã hỏi cậu còn gì không. Cậu bảo không. Mà cậu chỉ bảo là nó phải nằm trên một đường thẳng thôi mà!

Cả lớp có vẻ tán thành với Huy:

- Đúng rồi! Lúc này có bảo là phải liền nhau đâu.

- Luật xưa nay là vậy mà, cậu giả ngây giả ngô đấy à? - Mặt An đã bắt đầu đỏ ửng lên.

- Tớ có biết đâu. - Huy nhún vai tỏ vẻ vô can.

Mọi người cười rộ lên. An cảm giác như mọi người đang cười vào mặt người ngu ngốc như An. An hét to lên: HUY !!! Có vẻ như Huy đã đoán trước được phản ứng của An nên đã thoát khỏi đám đông lúc nào rồi. Cậu ta đứng ngoài le lười trên An. Tức khí, An chạy ra ngoài để dẫn cho cậu ta một trận. Hồi đầu năm còn bỡ ngỡ nên không làm gì, chứ giờ thì...cậu ta sẽ biết thế nào là lẽ độ. Nhưng Huy đã co giò vọt nhanh trong lúc An đang cố sức thoát qua đám đông đang xúm lại xem ván caro sinh tử. Lại để hụt mất cậu ta rồi. An thở dài. Về bề ngoài tỏ ra rất tức tối nhưng thực ra trong lòng lại vui vui khó tả. Nếu cậu ta còn ở đây sẽ bị An dẫn cho một trận nên thân. Cả đám bạn An nữa, sẽ ra tay giúp đỡ đồng đội thì Huy sẽ bị “xử đẹp”, mà An thì không muốn thế. Công nhận là, cũng khó hiểu thật đấy. Đến bản thân An cũng chẳng hiểu tại sao mình lại như thế nữa là...

Phải thú nhận một điều, từ ngày quen biết Huy, An có vẻ học hành tốt hơn nhiều. Các môn học luôn đạt điểm cao. Không như trước kia, luôn hiểu bài mà điểm thì luôn thấp. Cũng phải thôi, nhờ mầy lần bị Huy dắt mũi, An cẩn thận hơn nhiều. Các bài tập luôn được an kiểm tra kỹ lưỡng việc lập luận, giả thiết, điều kiện bài toán. Nhất là môn văn, cô giáo còn khen An làm bài logic, lập luận chặt chẽ, các luận điểm luận cứ đều rất rõ ràng. Những điều An đạt được có lẽ phải cảm ơn Huy.

Gặp nhau, hai người cởi mở hơn. Không còn là về những ván caro nữa mà hai người có thể nói về bất cứ vấn đề gì. Như là: Hôm nay giá vàng lại tăng đấy cậu ạ, trường mình mới xây mấy bồn hoa đẹp phết, cô giáo dạy dễ hiểu

nhỉ? Mấy con chim hút mật ở cây liễu là chim ruồi phải không cậu?....

An biết, Huy cũng có vẻ thích thích mình. Nhưng để an toàn thì tốt nhất vẫn nên dừng ở mức tình bạn. Tức là, để bước qua ranh giới giữa hai thứ tình cảm thì cần bước qua một đoạn toàn nước là nước. Đích đến là hòn đảo ngay trước mặt. Nhưng hiện giờ chưa ai dám bước xuống nước để chinh phục hòn đảo nhỏ. An không biết bơi, nên thôi. Còn Huy, chắc là cậu ta sợ nước chẳng? Chắc là vậy rồi. An lại tự mỉm cười một mình với sự so sánh hay ho mà mình chợt nghĩ đến.

Sinh nhật Dương, bạn thân nhất của An, hai đứa đến giờ vẫn còn ngồi cùng bàn luôn. Bữa đó, An nhờ Huy chở giùm đến nhà Dương vì trời mưa, xe An bị hư, vẫn còn đang để ở tiệm sửa xe. Huy từ chối, An bất ngờ. Vì trước nay Huy là người rất tốt, cư xử với bạn bè rất tốt. Vậy mà....Một ý nghĩ len vào đầu An: Có chuyện gì vậy nhỉ? Hay là Huy đang đi chọn quà cho Dương. Đúng rồi! Hôm nay là sinh nhật Dương mà. Cậu ấy phải là nhân vật chính chứ. An hài lòng với cách giải thích của mình.

Sau khi đi bộ nửa tiếng, An đã đứng trước cửa nhà Dương. Bên trong nhà không khí vui vẻ nhưng không mấy ồn ào. Dương chỉ mời bạn bè thân thiết và những người thân quen mà thôi. Mọi người đã ngồi sẵn trên ghế hết rồi mà không thấy Huy đâu. Hỏi mọi người thì ai cũng lắc đầu không biết. Dương và mẹ đang chuẩn bị mấy thứ đồ ngọt trong buồng. An cũng muốn giúp Dương chuẩn bị nhưng Dương không cho. Dương không cho An vào trong nói rằng An là người khách quan trọng nên không cho An nhúng tay vào bất kì chuyện gì. An đành khoanh tay đứng ngoài chứ biết làm sao. Năm nay chắc chắn là sẽ có món chè bà ba, món chè tử của mẹ Dương. Chơi thân với nhau lâu rồi, được cùng ăn chè do mẹ Dương nấu không biết bao nhiêu lần nhưng đối với An thì đó vẫn là món chè ngon tuyệt hảo.

Một lát sau thì Dương bước ra bưng theo cả một mâm chè. Mẹ Dương thì bưng ra rất nhiều bánh kẹo. Mỗi lần sinh nhật chỉ cần bạn bè tụ tập với nhau, chúc mừng và tặng một vài món quà nho nhỏ. Sau đó cùng ăn bánh kẹo và tán gẫu. Thế đã là một niềm hạnh phúc. Đột nhiên thấy Huy cũng bước từ trong buồng ra, bê trên tay chiếc bánh sinh nhật. Mọi người ồ to:

- Ồ! Hóa ra con rể Huy ở trong đó à? Thảo nào không thấy mặt mũi đâu.

- Chết nhé! Bây giờ mới chịu công khai à!!!

- Mấy ông mấy bà giấu kĩ quá đấy nha.

- ...

Dương và Huy chỉ cười. An như ngừng thở trong một khoảnh khắc và những lời ồn ào bên cạnh không còn nghe thấy gì cả. An chỉ kịp suy nghĩ: Phải rồi, chỉ có mình là ngộ nhận thôi. Dương xinh xắn, học được, lại hiền thực nữa. Không như mình... Dương với Huy ngồi cạnh nhau, lửa gần rơm mà....Nhận ra Huy nhìn về phía mình, An lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào Huy, nở một nụ cười vô hồn. An giật mình khi nghe tiếng Dương gọi: “An! An!” Thì ra Dương đã ở sẵn bên cạnh lúc nào rồi. Trở về thực tại, An nhanh chóng định hình lại. Đưa cho Dương hộp quà mình đã chuẩn bị và nói:

- Chúc mi thêm tuổi mới sẽ thêm xinh đẹp nè, học giỏi nè. À, còn chăm chỉ học bài nữa để có gì còn cho ta nhìn ké nữa chứ. Hì hì ...

Tất cả đều vỗ tay. Sau phần chúc tụng thì mọi người quay về bàn bạc vấn đề chính: Dương và Huy. Dương nói rằng Huy là họ hàng bên nội. Mọi người ồ tiếp một lần rồi ai cũng buông một câu dài thườn thượt: Thế mà cứ tưởng...

Tiệc tàn, Huy đề nghị chở An về, kêu là xin lỗi vì lúc trưa không qua đón An được. Dĩ nhiên, An đồng ý. Ngồi sau yên xe, An vờ trách móc Huy đủ điều. Tội nghiệp Huy cứ tưởng thật nên rồi rít xin lỗi rồi giải thích cho An hiểu tất cả. Lúc An gọi điện nhờ thì Huy đang đi chợ mua thêm bánh kẹo. Dương bảo nếu phải đi bộ thì cũng gần nên không cần lo. Huy cũng giải thích luôn là Dương là người đã giữ chỗ cho Huy hồi đầu năm nên Huy mới ngồi bàn của An và nhiều chuyện linh tinh bây giờ Huy mới nói. An thấy giận vì không ngờ là Huy lại giấu nhiều chuyện thế. Buổi tối thanh bình, trời mát, cơn giận hờn như dịu lại. Đột nhiên Huy nói:

- Tớ thích cậu đấy, An à! Làm bạn gái tớ nhé!

- Ừm.

Nói xong An mới giật mình vì đã lỡ buột miệng buông một tiếng ừm. Lẽ ra mình phải nói là cho mình thời gian suy nghĩ chứ, hay là nói rằng chúng ta

còn nhỏ, hay là...hay là... Sao lại dễ dàng đồng ý thế cơ chứ? Nhưng mà, nói theo con tim một lần thì chắc vẫn ổn thôi nhỉ? Sau phút bối rối thì nụ cười đã lại nở trên môi An. An biết chắc rằng Huy cũng đang cười như An vậy.

Không nói với nhau thêm một câu nào nữa, hai đứa cũng bối rối như nhau. Hẳn rằng trong lòng bây giờ hai đứa có cùng trăn trở về việc học hành, tương lai sau này, gia đình, bạn bè,.. Nhiều thứ sẽ phải cùng nhau đối mặt. Nghiêm túc chứ không phải là giỡn chơi. Nhưng không cần nói thêm gì thì cũng vẫn có thể thấu hiểu trái tim nhau đang nghĩ gì rồi, những lời nói lúc này hóa ra lại thành vô nghĩa.

Khi đã yên vị trên chiếc giường thân yêu, An vẫn lâng lâng cảm xúc khó tả khi nghĩ đến Huy. Bật cười một mình, An lôi điện thoại ra nhắn tin. Không phải cho Huy mà cho Dương.

- Con quý! Sao không nói trước Huy là họ hàng nhà mi? Lại còn xí chỗ cho hăn ngồi bàn mình nữa chứ.

- Nói trước thì mất hết cả thú vị.

- Ít nhất là phải nói ta biết trước chứ.

- Nói làm gì. Phải có ta “bảo kê” thì hăn mới dám ngồi bàn mình. Chứ ai lại dám ngồi gần đứa quý dữ như mi đâu.

- Xí !!! Thiệt hay giỡn hả trời?

- Lại còn kiêu thí mồi.

- Hu hu! Ta đâu có xấu xa như vậy đâu.

- Ủ! Chỉ quá xấu xa thôi.

- Mi chỉ giỏi bán đứng bạn bè!

- Ta chỉ bán “ngồi” thôi. Kaka, ngủ đi, mai còn đi học.

- Ủ! Bye bye.

An dần chìm vào giấc ngủ. Và nụ cười vẫn còn hiện diện trên khuôn mặt. Gió thổi lướt qua làm hàng cây ngoài cửa sổ lao xao như một khúc nhạc trữ tình đưa An bước vào một giấc mơ tuyệt vời.

Có lẽ, mặt nước ngăn cách giữa vị trí xuất phát và đích đến đã hiền hòa hơn. Việc bước qua nó sẽ đơn giản và dễ dàng hơn nhiều. Nhất là khi cả hai cùng nhìn về một hướng và đặc biệt là đã sẵn sàng cho hành trình chinh phục rồi. Những ngày tháng tiếp theo sẽ rất thú vị đây. An nghĩ như vậy rồi nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.